

SpankBoy: VELIKONOČNÍ MRSKUT

Byl krásný jarní den, Bílá sobota, do školy se tedy nemuselo a já byl domluvený s Mirkem, že se přijdu odpoledne podívat, jak plete velikonoční pomlázky. U nás ve městě se velikonoční tradice moc nedržely, na koledování se hledělo spíš jako na žebrání a ani já jsem ty lidové zvyky moc nemusel. Mirek ale pocházel z Moravy, kde měl většinu příbuzenstva, a kde veškeré velikonoční zvyky včetně pletení pomlázek byly běžnou záležitostí a kdo pomlázku uplést neuměl, byl přinejmenším divný.

Mě ale ani tak nezajímalo, jak umí Mirek uplést pomlázku, spíš mě zajímal Mirek sám. Byl o dva roky starší než já, hezký, černovlasý svalnatý kluk a já tehdy dělal všechno možné, abych mohl být aspoň na chvíli v jeho přítomnosti. Byl jsem do něj vlastně zamilovaný, ale nikdy bych se neodvážil mu cokoliv říct.

Po obědě jsem si oblékl kraťásky, tričko, kecky na boso (bylo fakt nádherně...) a utíkal za Mirkem.

Otevřela mi jeho maminka, zrovna se někam s jeho tátou chystali, ale věděli o tom, že mám přijít. Řekla mi, abych šel za Mirkem do pokoje.

Mirek seděl u stolu, jenom v trenkách a tričku, pletl pomlázky a po celém pokoji byl neskutečný nepořádek. Všude jen samé pruty a odřezky. Zeptal jsem se Mirka, jestli už má nějaké hotové.

"To víš, že mám, jdi se podívat do koupelny", pravil mi Mirek.

Bylo jich tam požehnaně, od menších až po pořádně velké.

"Co s tím vším budeš dělat?", chtěl jsem vědět od Mirka.

"Co. Něco si nechám, něco rozdám a něco prodám. Tady si pořádnou pomlázku nikdo uplést neumí. Radši si ji koupí. Nakonec na tom ještě slušně vydělám," odpověděl Mirek.

"Nechceš nějak pomoci?", nabídl jsem se.

"Jo. Můžeš vázat pentle, to je taková jemná ženská práce, akorát pro tebe", usmál se na mě Mirek. Tak krásně, až jsem cítil, jak mi tvrdne brko.

"Dobře", souhlasil jsem a přinesl z koupelny několik hotových pomlázek. Mirek mi dal košík s pentlemi a já začal vázat.

"Takhle ne, ty jelito, koukej, takhle musíš", ukázal mi Mirek a zase se na mě usmál.

"Aha", oplatil jsem mu jeho úsměv a cítil jsem, jako by mnou projel elektrický výboj.

"Je to těžký?", chtěl jsem vědět.

"Co?", chtěl upřesnit Mirek.

"Plést ty pomlázky", upřesnil jsem.

"Neni, je to jenom otázka cviku. Taky to chce trochu sílu, protože se to musí pořádně utahovat", vysvětlil mi Mirek.

"Můžu to taky zkusit?", zeptal jsem se.

"Proč ne", na to Mirek. "Vezmi si támhle ty pruty, pro začátek si zkusíš nějakou menší", rozhodl Mirek.

Ukázal mi, jak mám zaplést pruty do sebe a na co si dát pozor, aby se mi nerozjely. Zpočátku mi to moc nešlo, ale nakonec jsem s Mirkovou pomocí pomlázku upletl a správně zakončil.

"No vidíš, jak ti to jde", pochválil mě Mirek a švihl hotovou pomlázkou ve vzduchu.

Chtěl jsem na to něco říct, ale v tom mi přistál pořádný švihanec mou první vyrobenou pomlázkou na mém nezakrytém stehně.

"Áu, co děláš vole?", vynadal jsem Mirkovi.

"Co by, pomlázka se musí vyzkoušet, jestli plní svou funkci. Přece nechceš, aby se při akci rozbila, to by byl trapas.", vysmíval se Mirek a dál švihl pomlázkou ve vzduchu.

"Dej mi ji", natáhl jsem se k Mirkově pravici držící pomlázku, ale ten pohotově uhnul a vzápětí mi přistál druhý švihanec, tentokrát na druhém stehně.

"Jáááú! Vole!", dal jsem se smíchem najevo svou nelibostí.

"Co je? Chtěls, abych ti ji dal, tak tady ji máš, klidně ti jich dám kolik chceš, mám jich spoustu na rozdávání", měl navrch Mirek.

"Nech toho!", zaprotestoval jsem, ale Mirek byl rychlý a se svistem přistála další rána, tentokrát pěkně výživná, částečně přes kraťasy, ale konec pomlázky se zakousl opět do obnaženého stehna.

"Jáááú!", informoval jsem opět o své bolesti.

"Ta sedla, co?", pochválil se se smíchem Mirek.

Přestal jsem být ochoten být stále jen obětí, vysmekl jsem se Mirkovi a utíkal do koupelny, abych se vyzbrojil, a mohl aspoň něco z těch inkasovaných ran vrátit.

Vybral jsem si pěkně velkou pomlázku, o hodně větší než tu, co měl právě v ruce Mirek a hnal jsem se k němu.

"Počkej, teď něco zažiješ!", vyhrožoval jsem mu se smíchem.

Byli jsme oba ve střehu jako dva šermíři a uskakovali do stran před předpokládaným útokem. Švihl jsem a zasáhl Mirka do boku, schytl to tedy jenom přes trenky a ještě ne moc razantně.

"Nó, hezky šimráš", provokoval Mirek.

Chystal jsem se mu ušetřit hned další ránu, ale pohotový Mirek mě oběhl a přišil mi pořádnou přes zadek. I přes kraťasy byla hodně cítit. Sykl jsem, ale pohotově jsem se otočil a přišil ji Mirkovi přes břicho. Tak rychlou reakci nečekal, otočil se a schytl další přes stehno, akorát pod zadek.

"Á, panáček se nám nějak rozjel", zhodnotil Mirek a už se po mně hnal. Schytl jsem jich hned několik - přes záda, přes břicho a hlavně přes stehna, která jako jediná jsem neměl chráněná oděvem. Při poslední ráně se mi ale podařilo mu pomlázku vytrhnout z ruky. Okamžitě jsem využil získané převahy a také jich pár Mirkovi přišil. Mirek se ale rozběhl do rohu místnosti, aby si opatřil novou zbraň.

"Tu neber, ta už je opentlená", upozornil jsem Mirka

"A co? Aspoň uvidíme, jestli jsi ty pentle přivázal pořádně. A když nějaká spadne, tak ji navážeš znova, přes pentle jsi tady ty, holčičko!", provokoval mě Mirek.

Opět jsme stáli proti sobě ve střehu. Tentokrát jsem byl rychlejší a přišil Mirkovi pěknou těsně pod trenky. Na to začal Mirek rychle švihat všemi směry a přibližoval se ke mně. Donutil mě k ústupu, couval jsem a uskakoval, ale i tak mi jich pěkných pár přistálo na bocích a stehnech. Jak jsem před Mirkem ustupoval, podrazila mi nohy válenda a já spadl na ni. Toho Mirek obratně využil, otočil mě na bricho, ohnul, přes okraj válendy a přišil mi jich pár přes zadek a stehna.

"Áu, nech už toho!", žadonil jsem.

Podařilo se mi opět přetočit a v nestřežené chvíli Mirka odzbrojit. Pomlázku jsem mu vytrhl a hodil na opačnou stranu válendy. Sklouzla a spadla na zem. Mirek se chtěl pro ni natáhnout, ale tím pádem se ocitl na válendě na zádech ležící a já na něj obkročmo sedl, abych mu zabránil v pohybu. Na to reagoval tak, že mě začal lechtat a pleskal mě po nahých stehnech, která byla již ozdobená četnými švihanci. Svíjel jsem se smíchy, ale svou pozici jsem neopustil. Mirek přestal s lechtáním a já se mu dlouze zadíval do očí.

"Co je? Co tak koukáš? Jseš do mě zamilovanej, nebo co?", chtěl vědět Mirek.

Neodpověděl jsem a dál se na něj díval.

"Tříská s tebou puberta", řekl Mirek unaveně.

"Tu už mám dávnou za sebou!", odsekl jsem dotčeně, přestože tehdy to ještě tak dávno nebylo.

"To je jedno, ale jseš jelito", trval na svém Mirek.

Posunul jsem se zadečkem kousek níž, do Mirkovy bederní oblasti a ucítil jeho tvrdý klacek mezi svými půlkami. I přes ty kraťásky, které jsem měl ještě stále na sobě, jsem ho výrazně cítil.

"Tobě stojí péro", konstatoval jsem radostně a trochu spiklenecky.

"Vidíš co děláš", pronesl Mirek lhostejně.

Položil jsem mu ruku na stehno, a pousouval ji stále výš k jeho nádherně ztopořenému údu. Už jsem se viděl, jako ho mám v celé jeho kráse ve své moci, když tu najednou - zvonek!

"Kdo to je?", ptal jsem se zklamaně.

"Nevim, asi Aleš", nenechal se Mirek vyvést z klidu. "Jdu mu otevřít", vymanil se Mirek z mého zajetí.

Ať je to kdo je to, pojal jsem k tomu člověku nenávid, protože právě zkazil možná nejúžasnější chvíli v mém zatím krátkém životě. Doufal jsem, že ho Mirek co nejdříve vypakuje a budeme moci v tom, co tak krásně začalo.

K mé nelibosti jsem slyšel, jak Mirek říká "Pojd' dál". Sedl jsem si tedy na válendu, opřel se o zeď, a pokrčil nohy, aby nebyly vidět šlehance na mých stehnech.

Do pokoje vešel Mirek a hned za ním, se mnou přibližně stejně starý, kluk. Měl delší vlnité blond vlasy a krásnou, snad až andělskou, tvářičku.

"Ahoj, já jsem Aleš", představil se mi a já jemu. I jeho úsměv byl andělský.

Aleši, jsi božskej a strašně krásnej, ale vyřid' si co potřebuješ a vypadni, protože jsi přišel v tu nejmíň vhodnou chvíli, letělo mi hlavou.

Jenomže Aleš se k ochodu neměl, naopak si sám uvařil čaj a sedl si a povídal. Takže jsem se například dověděl, že chodí do stejného ročníku jako já, jen na jinou školu, na uměleckou, protože už pátým rokem dělá balet. Nepřekvapilo mě to, postavu na to má přímo výstavní.

"Kolik už toho máte?", stočil Aleš řeč na pomlázky.

"Se podívej", pochlubil se Mirek.

"Hmmm, slušný", uznal Aleš. "A kdo letos váže pentle?", rýpl si.

Pochopil jsem, že Aleš podobný rituál, jako já, už s Mirkem zažil a trochu mě to od Mirka odrazovalo. Oba se podívali na mě a začali se smát. Aleš si navíc všiml mých

šlehanců na stehnech a hned je náležitě okomentoval: "no jo, jsem si mohl myslet, že to na tebe zkusí" a zakončil to smíchem.

"Moc se nesměj", uzemnil ho Mirek, "vzpomeň jsi, jak jsi loni zkoušel a jak ti to pěkně šlo", znejistil Aleše Mirek.

Aleš se jenom zaraženě usmíval. Cítil jsem potřebu odlehčit situaci.

"Neboj, Mirek jich dneska taky pěkných pár schytal", rozesmál jsem Aleše a sebe taky.

"Ty se taky nesměj", utřel teď Mirek pro změnu mě. „Letos budete zkoušet oba.“

"Co zkoušet?", zeptal jsem se hloupě, přestože mi už docházelo o co jde.

"Já do toho nejdu", zaprotestoval Aleš. "Loni jsem měl tři tejdny modrou prdel."

"Právě proto letos budete dva, abys na to nebyl sám", rozhodl Mirek.

Vyměnili jsme si s Alešem rozpačité úsměvy. Pak Aleš dostal nápad.

"A co kdybys letos zkoušel ty?", obrátil se na Mirka.

"A kdo by vyplácel? Vy dva? Vždyť jste holčičky, neumíte dát pořádnou ránu. A vůbec, nejsi panáčku trochu drzej?", přitočil se Mirek k Alešovi s pomlázkou a hned mu ji lísknul přes nahé stehno, ano, i Aleš přišel v kraťáskách a na stehně se mu hned začal rýsovat výrazný šlic.

"Áááú!", vypískl Aleš.

"Mně se ten nápad líbí", kul jsem železo dokud bylo žhavé.

"Ty mlč", utřel mě Mirek. "Ještě jsi pořádně nedostal, a už bys chtěl vyplácat."

"A tys snad dostal?", obratně vrátil Mirkovi Aleš.

"Já pletu, musím tedy vyplácat. Navíc pak dostanete vejslužku, tak o co jde?", považoval za uzavřené Mirek.

"Srabe!", dovolil si, ikdyž v legraci, Aleš.

"Jasně, bojí se", přisadil jsem si já a začínal se mi ten komplot s Alešem líbit.

"Fajn", nerad rezignoval Mirek a kroutil hlavou nad absurdností celé situace. Tedy z jeho pohledu jistě absurdní byla. "Dobře, vy dvě héřečky, tak budete tedy vyplácat vy. Ale nemyslete si, že uniknete výprasku. Místo výslužky dostanete každéj pětadvacet. Berete?"

Podívali jsme se s Alešem po sobě. Aleš už věděl o výprasku pomlázkou v Mirkově ruce své, ale pro mě to byla nová zkušenost a moc se mi do toho nechtělo. Jenomže

Aleš už kývl a mně tím pádem také nic jiného nezbylo, pokud jsem nechtěl být za sraba.

Aleš připravil doprostřed pokoje malý stolek, zřejmě jak se to naučil už před rokem, a nanosili jsme k němu všechny hotové pomlázky.

"Kde máš provaz?", chtěl vědět Aleš věci znalý.

"Nebude potřeba", chtěl se vyvléci Mirek, "to vaše lechtání ustojím s prstem v nose", vytahoval se.

"Ne ne", protestoval rezolutně Aleš. "Já byl taky uvázanej".

"No jo, tys musel, protože nic nevydržíš a šiješ sebou.", vysvětlil mu Mirek.

Uvidíme kolik vydržíš ty, myslel jsem si.

Mirek si svlékl trenky a tričko, jediné dva kusy jeho oděvu, a ohnul se přes stolek.

"Vezmeš pomlázku, a dáš mu tři pořádné rány", vysvětloval mi Aleš. "Když vydrží, dáš ji mezi vyzkoušené a vezmeš další. Ty které nevydrží dáš na stůl k předělání. Začne se od těch nejmenších, berou se postupně až k největším. Rozumíš?"

Rozuměl jsem a Aleš svá slova hned převedl do praxe. Vzal jednu z nejmenších pomlázek, rozmáchl se a přišil Mirkovi tři rány hned za sebou.

"To už jsi začal?", provokoval ho Mirek.

Aleš se ale nenechal rozhodit, uložil vyzkoušenou pomlázku do krabice a podal mi další, stejně velkou. Rozpřáhl jsem se a dal největší ránu, jakou jsem dokázal. Mirek v první chvíli vůbec nereagoval, ale pak řekl: "Hmmm, to už bylo lepší". Pochopil jsem, že rána sedla dobře, ale na hrdinu hrající si Mirek to nechce dát najevo. Přišil jsem mu tedy zbylé dvě rány rychle za sebou. Mirek sykl, ale jinak se držel statečně.

Začalo nás to s Alešem bavit. Postupně přicházely na řadu větší a větší pomlázky a my Mirka vypláceli s větší a větší chutí. Mirek skrýval projevy bolesti jak mohl, s větším či menším úspěchem, ale raději nás už neprovokoval. Za to my jsme se cítili na vrchu.

"Že se mu ale ta prdel barví, co?", poznamenal spokojeně Aleš.

"To teda", souhlasil jsem. "A to ještě nepřišly na řadu ty největší, to bude teprve mazec!"

Mirek funěl, ale jinak moc nedával najevo nějakou bolest.

"Tak co, jak se ti to líbí? Jsou tvoje pomlázky v pořádku?", provokoval Aleš Mirka za mého souhlasného pochechtávání.

"Jen počkejte, vy dva, on vás ten smích přejde", vyhrožoval Mirek.

Věděli jsme, že se nakonec karta obrátí, ale nebyli jsme zdaleka s Mirkem u konce a výměna rolí se zdála být v nedohlednu.

"To víš že jo", přisvědčil jsem, "ale do té doby si to pořádně užijem!".

Přišli na řadu druhé největší pomlázky. Začali jsme s Alešem soutěžit, kdo udělá Mirkovi na zadku větší šlic. Ale čím dál častěji to bylo nerozhodně, protože Mirkův zadek čím dál méně skýtal příležitost něco viditelného tvořit. Měl zadek zbitý do temně ruda.

"Tak jdeme do finále", poznamenal Aleš a přinesl podal největší pomlázky. "Jdi se pro jistotu ještě podívat do koupelny, jestli tam něco nezbylo, byla by škoda na nějakou zapomenout, vyzkoušet se musí všechno."

To teda jo, pomyslel jsem si. Mirek trochu znervózněl, ale nevěděl jsem proč. Nakoukl jsem do koupelny, nic tam nebylo, jen jsem si všiml, že ve vaně je voda a v ní nějaké hadry, asi prádlo.

"Nic", vrátil jsem se zpátky. Mirkovi se očividně ulevilo. Nevěděl jsem proč.

"Tak zlatej hřeb dnešního odpoledne začíná", oznámil vítězoslavně Aleš. Zároveň se mi, a možná nám oběma, trochu sevřel žaludek s vědomím blížící se, asi dost kruté, odplaty.

Těch největších pomlázek bylo rovných dvacet, Mirek tedy má inkasovat od každého z nás posledních třicet ran.

Aleš zasadil první. Teď už se Mirek neubráníl zasténání.

"Libí, libí?", rýpl si Aleš a s gustem mu zasadil hned další dvě.

"Aááá, počkejte vy smradi, tohle vám spočítám!", zahrozil Mirek.

Přišel jsem na řadu já, také jsem vší silou zasadil své tři a měl radost že Mirek řekl aspoň "Au!".

Už byl celý pěkně zpocený a prdel mu hrála všemi barvami.

"Tak co, ještě si myslíš, že jsme holčičky?", popíchl jsem Mirka

"Jen počkejte, vy buzny, budete brečet!", ujistil nás Mirek.

Pak přišel Aleš s nápadem: "Víš, jak se to dělá v Singapúru?"

Nevěděl jsem.

Aleš byl na řadě. Vzal pomlázku, rozběhl se a švihl. Mirek zařval, i když se to snažil tlumit zaťatými zuby. Když dával třetí ránu, vylepšil svůj nový trik ještě výskokem, to prý v Singapúru také dělají.

"Aáááá, ty vole!", řval Mirek jako smyslu zbavený. "Když už mě chceš bít přes prdel, tak se tam aspoň tref, ty amatére!"

"Sorry", omluvil se Aleš. "Hned to opravím", ujistil Mirka a přišil mu další singapúrskou, tentokrát přesně na prdel.

"Vy zmrdi, počkejte, za tohle vám udělám z prdele nudličky", vyhrožoval Mirek. My ale věděli, že dostaneme každý jen pětadvacet, tak to bylo domluveno, a že nás Mirek asi šetřit nebude, ale pětadvacet je pětadvacet, Mirek jich od nás dostal dobrých tři sta, co je tedy pětadvacet proti tomu.

Zbyly poslední dvě pomlázky k vyzkoušení, domluvili jsme se s Alešem, že je vyzkoušíme obě najednou. Postavili jsme se každý z jedné strany Mirkovy zadnice.

"Já švihnu první a ty hned po mně. Připrav se.", přikázal Aleš.

A jak řekl, tak jsme učinili.

Mirek zařval, a hluboce oddychoval. Zopakovali jsme totéž ještě dvakrát.

Poslední dvě jsme si zvlášt' vychutnali a dlouho se na ně připravovali. Ne proto, že bychom tolik času na přípravu potřebovali, ale proto, že jsme chtěli co nejvíce oddálit chvíli Mirkovy kruté odplaty.

Padly poslední dvě. Mirek se zvedal a zhluboka oddychoval.

"Tak co, jaký to bylo?", rýpl jsem si.

"Všechny tvé pomlázky testem prošly", hlásil Aleš. "Dobře jsi je upletl. Nebo že by to bylo tím, že jsme dávali malé rány?", přilil ještě trochu oleje do ohně.

Zdecimovaný Mirek si prohlížel svůj zbitý zadek.

"Jen počkejte, on vás přejde smích", opět zahrozil Mirek. "Jdu se osprchovat a až přijdu ať jste oba svlečení!", přikázal.

"To jako do naha?", dobíral si ho Aleš.

"Jo, oba do naha! A ty máš u mě ještě přídavek za drzost!", zmrazil Aleše Mirek

Tak jsme se s Alešem svlíkli a čekali na Mirkův příchod. Musím říct, že Aleš měl fakt výstavní postavu. A ten zadek! To mají všichni baletáci tak krásnej zadek?

Jak jsme se tak s Alešem okukovali, a po té se i dotýkali, tak se nám oběma hezky postavil. Aleš ho měl o něco větší než já, ale ne o moc. Jinak byl ale celkově dokonalý, mohl jsem na něm oči nechat.

Netušili jsme však, co Mirek skrývá v koupelně pod hadry. To co přinesl snad ani nebyla pomlázka, to byl vražedný nástroj. Tlustá a dlouhá, na konci roztřepená v

jednotlivé pramínky. A pěkně nasáklá vodou, kdo ví, jak dlouho tam ležela. Tak velkou pomlázku jsem snad v životě neviděl, natož abych s ní byl bit.

Dál přinesl ještě tři široké kožené řemeny a tkaničku.

Položil je na válendu kolmo k její délce, s rovnoměrnými rozestupy a řekl Alešovi, aby si na ně lehl na záda. Aleš poslechl. Pak řekl mně, abych si lehl na břicho na Aleše tak, aby se naše ztopořené penisy dotýkaly.

Připadalo nám to s Alešem oběma trochu divné, moc se nám nechtělo, nevěděli jsme co bude.

"Copak pánové, tak hezky si rozumíte, a teď byste se najednou před sebou styděli?", ptal se řečnický Mirek. "Nadzvedni se trochu", přikázal mi.

Omotal a svázal nám naše ztopořené penisy tkaničkou k sobě. Pak nás oba ovinul širokými řemeny a zapnul je. Byli jsme tak svázaní k sobě na třech místech, a nemohli jsme se ani pohnout. Trochu jsem záviděl Alešovi jeho spodní pozici, protože mi bylo jasné, že první rány budou patřit mně.

Mirek vzal tu jeho maxipomlázku, pečlivě si vyměřil vzdálenost mezi jím a mou nahou zadnicí, a pak švihl.

Čekal jsem všechno, ale tohle? Ostrá štiplavá bolest mi projela od zadnice celým tělem až po hlavu a zatmělo se mi před očima. Svůj první výkřik jsem pořádně ani neslyšel. Zhluboka jsem oddechoval a třásl se v očekávání další rány. Ta ale hned nepřišla.

"Každou ránu budete počítat a za každou děkovat, smradi! Jasný? Nic neslyším!", zlobil se Mirek.

"Jedna, děkuju", špitl jsem.

"Děkuju pane!", opravil mě Mirek.

"Děkuju, pane.", opravil jsem se.

Mirek nás překulil tak, že teď jsem byl dole já a Aleš byl nahoře. Válenda byla přístupná z obou delších a jedné kratší strany, pouze zbylá krátká strana byla u zdi. Mirek tak mohl přecházet podle toho, jak jsme byli zrovna přetočení.

Přitiskl jsem Aleše pevně k sobě. Příští rána sice neměla patřit mně, ale bylo mi, jako bych s ním cítil jeho bolest.

"Ááááá!", zařval Aleš po dopadu jeho první rány. Pevně jsem ho seřvel, abych ulevil jeho bolesti. "Jedna, děkuju pane", poděkoval Aleš.

Mirek nás zase převalil a já se ocitl opět nahoře. Vší silou jsem se tiskl k Alešovi s nadějí, že to pak bude třeba míň bolet. I Aleš mě k sobě pevně tiskl, což mi dodávalo klidu a odvahy.

Hvízdla druhá moje rána a máčené pramínky konce pomlázky práskly o můj zadek.

„Áu! Au au!“, zařval jsem a zhluboka oddechoval. „Dvě, děkuju pane“, vyrazil jsem ze sebe.

Opět jsme váleli sudy na druhý okraj válendy a přišel na řadu Aleš s jeho druhou ránou. Přitiskl jsem ho k sobě a hned hvízdla rána a práskla o jeho půlky.

„Jáu jau au au!“, řval Aleš a nemohl popadnout dech, aby řekl povinné „dvě, děkuji pane“.

Po desáté ráně jsme už oba buleli jak malí kluci a prosili Mirka, aby už přestal, jenomže tomu se rozhodně přestávat nechtělo.

„Tak co, smradi, jak se vám to líbí?“, pásl se na našem utrpení.

„Hrozně to bolí“, vzlykali jsme oba s Alešem.

„To je dobře“, byl se sebou spokojen Mirek. „Oba to potřebujete jako sůl. Měli byste chodit pravidelně, aspoň jednou za měsíc by vám pořádněj vejřez neuškodil. A ty, Aleši, za to, jak jsi drzej, bys měl chodit každej tejdén.“, vypočítal nám nápravný plán. „Snad nejste takový baby, abyste nevydrželi vejprask, nebo snad jo?“

Považující otázku za řečnickou jsme nic neříkali a jen jsme oddechovali.

„Na něco jsem se ptal!“, připomněl se Mirek.

„Nejsme“, odpověděl jsem třesoucím se hlasem.

„A co ty, Aleši? Nic neslyším!“, vynucoval si od Aleše Mirek.

„Nejsme.“, potvrdil mou odpověď Aleš.

„Takže můžeme pokračovat?“, ujišťoval se Mirek.

„Ano“, odpověděli jsme současně, třesouce se strachy před dalšími ranami.

Byl jsem opět na řadě. „Ááááá, auau! Jedenáct. Děkuju pane! Au au au!“

Po dvacáté ráně jsme už byli oba úplně vyčerpaní. Pot a slzy nás obou se slily v jedno. Snad jsme poslední rány ani už pořádně nevnímali. Naše těla sálala jako kamna, intenzivně jsme vnímali dech toho druhého, i tlukot jeho srdce. Jako kdybychom splynuli v jednu bytost.

„No vidíte, jak vám to jde, kluci šikovný“, dobíral si nás Mirek. „Ještě pět a končíme.“, slíbil.

„Za chvíli, prosím“, žadonil jsem, protože jsem věděl, že jsem na řadě a měl jsem pocit, že omdlím.

„Nechám vás chvíli vydechnout, nebo mi tu ještě omdlíte a nic si neužijete, to by byla škoda“, posmíval se Mirek. „Vsadím se, že jste takovej vejřez nikdy nedostali, co?“

„Já ne“, řekl jsem po pravdě.

„Já taky ne“, přidal se Aleš.

„No jo“, věděl dopředu Mirek. „to je samá demokratická výchova a pořádněj nářez vám nedá nikdo. Kluci byli zvyklí po staletí dostávat a dneska jim to chybí. Pak se to těžko dohání. Ale nebojte, vy to doženete. Stačí, když budete mít někoho, kdo bude nad vámi držet pevnou ruku a nebudete se vyhýbat trestům. Vejprask sice bolí, ale je účinněj, vyžene vám z hlavy všechny roupy a očistí vás. Jenom musíte dostávat pořádně a pravidelně, jinak to nemá žádněj efekt“, pronesl znalecky. „A já se toho klidně ujmu“, nabídl se. „Potřebujete to oba jako sůl“, zopakoval se.

Nebyli jsme zrovna ve stavu, kdy by se nám chtělo přijímat tak lákavé nabídky. Jediné, co jsme chtěli bylo, aby to všechno už skončilo a mohli jsme jít domů.

Mirek zmizel v koupelně a vrátil s další vražednou zbraní. Byla vlastně navlas stejná jako ta předchozí, aspoň se mi to zdálo.

„Výměna kol“, poznamenal rádoby vtipně Mirek. „Čeká nás cílová rovinka, tak ať nám to pěkně jede!“, zasmál se sám svému vtipu. „Už začala holka vysychat, tak mám čerstvě namočenou, ať si ty vaše zadky ten závěr pořádně užijou“, vysvětlil nám svůj vtip. „Ale máme už málo času, tak se nebudete přetáčet po každé ráně. Takže se připrav, dostaneš svejch pět, pak dostane svůj díl Aleš“, upozornil mě.

Kývl jsem, že rozumím, a pevně jsem se přitiskl k Alešovi. Mirek si zase vyměřil vzdálenost, rozmáchl se a plnou silou mě práskl přes, už tak dost zbitou, zadnici. Dopadla rána jedovatější než kterákoliv před tím.

„Ááááááá!“ zařval jsem hystericky a nemohl jsem popadnout dech k vyřčení povinného poděkování.

„Ta sedla!“, pochválil se Mirek. „To je metodika! To jsou vitamíny!“, hodnotil Mirek. Ani nečekal na moje poděkování a plnou silou mi přišil další ránu.

„Ááááááááú! Néééééééé!“ řval jsem už naplno.

„Neřvi smrade, nebo dostaneš přídavek!“, napomenul mě Mirek.

Zatnul jsem zuby a snažil se co nejvíc tlumit mé hlasité projevy, ale moc mi to nešlo. Každopádně o přídavek jsem rozhodně nestál.

„Poslední tři. Dostaneš je rychle za sebou. Ale nesmíš řvát, jinak dostaneš přidáno. Rozuměls?“, ujišťoval se Mirek.

„Rozumím“, potvrdil jsem.

Pevně jsem se přitiskl k Alešovi, zatnul jsem zuby a zavřel oči. Nevím co z toho nejvíc pomohlo, ale ty tři rány jsem vydržel bez křiku. Taky možná proto, že jsem věděl, že budou jenom tři a pak konec. Prostě jsem se zatnul a vydržel jsem je, přestože mi je Mirek přišil fakt plnou silou a rychle za sebou.

„Máš to za sebou“, konstatoval Mirek a přetočil nás Alešem navrch.

Ten se ze strachu, co ho čeká, třásl jako osika a tiskl se ke mně.

„Neboj, to dáš“, pozvbulil jsem ho s úlevou, že už to mám za sebou.

Mirek opět zmizel v koupelně a opět se vrátil s novou máčenou pomlázkou.

„To aby ses necítil ošizenej“, prohodil směrem k Alešovi.

A práskla první rána. Aleš už věděl, že nesmí křičet, jinak by dostal nášup, tak hned zatnul zuby.

„Úúúúúúúúúú“, vyrazil ze sebe Aleš a vedraly se mu slzy do očí.

Už jenom čtyři, říkal jsem si. Už jenom čtyři.

Práskla další. Aleš opět vydal tlumený zvuk a rozvzlykal se.

„Jo, to je ono!“, pochvaloval si Mirek. „To na vás platí!“

Tiskl jsem Aleše k sobě.

„Tak a teď tři hned za sebou“, rozhodl očekávaně Mirek. „Připraven?“

Aleš kývl.

Práskla první, Aleš zatnul zuby, vykřikl tlumené „Úúúúúúúúúú“, a téměř hystericky dýchal. Při druhé ráně se mi zakousl do ramene. Bolelo mě to, ale asi zanedbatelně ve srovnání s tím, jak to v tu chvíli muselo bolet jeho. Zůstal tak i při třetí ráně jen jsem cítil, jak zesílil jeho stisk.

„Promiň prosimtě“, omluvil se mi Aleš, když se uklidnil aspoň tak, aby mohl mluvit.

„Nic se neděje“, hladil jsem ho po těch jeho andělských a potem splihlých vlasech.

Leželi jsme s Alešem stále svázaní k sobě a oddechovali s úlevou, že to máme konečně za sebou.

„Ne tak docela“, ozval se Mirek.

„Jak to? Řeklo se přece pětadvacet, a ty už jsme dostali“, protestoval jsem.

„Ale Alešovi jsem něco slíbil, že jo, Aleši? Je to tak?“, vymáhal si na Alešovi Mirek.

„Jo“, hlesl popravdě Aleš.

„A copak to bylo?“, testoval Alešovu paměť Mirek.

„Že dostanu přidáno.“, přiznal Aleš.

„A za co...?“, triumfoval Mirek.

„Že jsem byl drzej“, upřesnil Aleš.

„Správně“, souhlasil Mirek. „Takže šest navíc za drzost!“

„Už ho nech“, zastal jsem se Aleše. „Podívej se jak vypadá“, tedy ne že bych já vypadal o něco líp.

„Ale copak? Nechceš dostat taky přidáno? Ještě slovo a dostaneš deset navíc!“, pohrozil mi Mirek. „Ale jestli chceš, můžeš vzít trest za něj“.

Do toho se mi moc nechtělo.

„Nebo si to rozdělte napůl“, navrhl Mirek.

Podívali jsme se s Alešem na sebe. Kývl jsem.

„Dík“, odměnil mě Aleš.

„Dobře, dostanete každý tři hned za sebou. Začneme Alešem, když má tu prdel tak pěkně připravenou, navíc je to jeho trest.“, rozhodl Mirek.

Sevřel jsem Aleše pevně v objetí. Mirek se rozpráhl a přišil mi tři pořádné, až se Alešovi zase draly do očí slzy. Pak nás nohou přetočil a než jsem se nadál, dostal jsem tři pořádné já. Zhluboka jsem oddechoval, ale zároveň se mi ulevilo, protože už to bylo snad konečně za námi.

Mirek nás rozvázal a nechal na váleň svému osudu. Začali jsme s Alešem zjišťovat následky našeho utrpení. Zadky jsme měli pěkně seřezané, byly jedno velké jelito, místy až do krvava.

„Ošetřete si to“, hodil nám Mirek lahvičku s dezinfekcí a buničinu. „A hněte sebou, já zatím uklidím, za chvíli jsou tady naši“, přikázal. Posbíral odpad, hlavně odřezky z prutů, a šel je vyhodit ven.

Zůstali jsme s Alešem sami. Ošetřili jsme si navzájem rány, nebylo to ale nic příjemného, dezinfekce páčila jako čert.

Utřel jsem Alešovi slzy, načechlal jeho splihlé vlasy a políbil ho na tvář. I tak zbídačený byl nádherný, možná naopak mu to přidalo na přitažlivosti. Oplatil mi políbek, tentokrát na rty. Byli jsme oba úplně vyčerpaní, ale já po něm toužil jako

šilený a myslím, že on po mně taky. Naše jazyky se do sebe zapletly a vydržely tak dobře minutu. Pak jsem laskal Aleše na krku, na prsou, na břicho, a blížil se k jeho nádhrně ztopořenému péru.

V tom se razantně vrátil Mirek: „Co to tu vyvádíte, buzny? Oblíkejte se, honem! Za chvíli je tady matka!“.

Uklízel řemeny a zakrvácené tampony a mně přišlo úsměvné, jak se tenhle neohrožený dominus najednou bojí vlastní maminky.

„Tak čau“, loučili jsme se už oblečení.

„Čau“, odpověděl Mirek. „A nechodte takhle ubuleny domů, jděte se radši nejdřív uklidnit někam do parku!“.

A tak jsme šli. Byl krásný jarní den a i přes pokročilé odpoledne bylo krásně teplo. V parku jsme nebyli naposled. Začali jsme tam spolu chodit často, protože jsme začali spolu chodit. Byl jsem do Aleše zamilovaný jako blázen.

Vydrželo nám to ale jen do prázdnin. Pak jsme každý odjeli na zahraniční pobyty a brigády a od září šel Aleš studovat a baletit do Francie. Chvíli jsme si psali, ale pak vše nějak vyšumělo a utichlo. Intenzivní vzpomínka na náš společně prožitý výprask nás ale bude spojoval už navěky, ať budeme kdekoliv.

Příští rok se už u Mirka pomlázky nezkoušely, protože se stačil do té doby oženit. Pokud ještě plete a zkouší, tak nejspíš jen na zadečku své vyvolené.

A mně zbyly jen vzpomínky – na ten bolestivý velikonoční mrskut a na všechny ty boží jarní dny.

,

.

C

